

FALUSI MÁRTON

Zuglischer Manó a strandon

FALUSI MÁRTON (1983) Budapest

Megemberesedtek fatörzsek, lombkoronák
a Paskál fürdő felemás felfekvésein,
párducfoltos a fövény, mintha földkérgéről
tépték volna le az EKG-tappancsokat.

Árnyékba húzódnak Zuglischer szemráncai,
büszke arcához természetvédő vonások
láncolják magukat, noha Manó kisfián
viselné őket legszívesebben, ha volna.
Bárcsak sose engednék, hogy az önáltatás
munkagépei letarolják a ligetet:
férfivá érve szafariba szerveződnek,
csordaszellem patáitól porzik a homlok,
a tett vadászik a szóra, a szó a tetre,
ha leszáll az éj, átfáznak a gondolattól.

Zuglischer Manó hason fekszik, jobb profilját
sűrűn berácsozza a nyugágy drótfonata,
törülköző védi hátát a leégéstől.
Kérdése torinói lepel a világon,
ha helyesen teszi föl, átsejlik a válasz
kontúrjain, a fény mégsem hatol át rajta.

A fényszennyező világítást elvakítja
tükröződése vízen, üveghomlokzaton,
a zajszennyező repülőt eldeformálja
visszaverődése tetőkről, tűzfalakról.

Manó megfordul. Vajon színe vagy visszája
vasbetonnak a természet, a homok, a víz,
a cement rendeltetésüket önállóan
töltik be, vagy együttesen, a csillagokat
mi hagytuk az égen, vagy ők hagytak minket itt?

A pedánsan leaszfaltozott veteményes
műveletlen, mint a felcsillagozott város,
elegyengették a kitüremkedéseket
kerítéstől kerítésig, egymás sarkához
érnek leterített pokrócok, hájas delnők:
műkörömakcióba lépnek, méhcsípésbe,
deotartalékos hónaljszőrcskéiket
mozgósítják, verejtékmirigy ne működjön.
Keblet a riherongy Otto Dix *Szalon* című
festményén ugyanúgy fogja, mint Lucian Freud
fehér kutyás lánya a süppeteg díványon.
Íróasztalon hányódik mindkét képeslap,
élő alakjai a strandon mutatkoznak.

Vízpermetből párállanak naptejfaktorok,
 ahogy Manó a medence szélén elhalad,
 hangos üzemű szirénapróbára járnak
 csobbanás és morajlás, füléből fülébe.
 Hányszor gyulladt be Zuglischer hallójárata
 nyári úszásoktól, vízszínpadi Vazul!
 A víz a legcsekélyebb résen is utat tör,
 a szó eldugítja az éter hírközegét,
 ha őszinte, az űr óriás műholdjait.
 Egy szál fürdőgatyában bérgyilkos ténfereg,
 nincs szebb, mint a rangtól és kincsektől megfosztott
 lélek zsebkendőnyi telkének határain.

Mosás, öblítés, teregetés odahaza,
takarítás töröl fel ősi bűnbeesést.
 Huzatok csöpögnek szárítókötelekről,
 vállfák pótolják az elhordhatatlanságot,
 a gyűrött napszentület keresztlevételét.

Konyharuhák nehéz eséséből nagy, öblös
 borospoharakat domborít a félhomály,
 vászonnal gondosan kibélelt kosárkában
 mindjárt penészedni kezd a rozscipó héja.

Akasztón Veronika-kendő lóg, fogasról
 cipőskanál függ. Zuglischer eltörölgetett,
 gyapjúpulóvereit összehajtogatta,
 szűk helyre passzírozta be relikviáit.

A spagettipántok nedvszívó képessége
 árulkodik, milyen régóta van egyedül,
 ingatag szerelmét a szívéből kivéve
 csalárd jogszabályok hatáskörébe vonták,
 nőknek kiszolgáltatva, mint a katonáknak
 háborús pszichózisban, véstörvényszékeken.

Az istenfélelem csupán a körülmények
 roppant szeretete, döntés választás nélkül,
 ha bármi lehetségesebb a kelleténél,
 fényírástudatlan, hegyi álomutazás
 oda, hol a tengerszemek *meztavakulnak*.
 Elnézem Zuglischer Manót, hogy tekintetem
 csiszoljon belőle kavicsot, mint a tenger.

Zuglischer Manó morfondírozik a fotelban

Kitöröltem róla fotóimat,
 ha már fejemben sem őrizgetném
 természetes mozdulatsorait,
 ráébrednék, milyen valójában,

eltökéltem, hogy némely ártalmatlan
 élményhez nem keresek műfogást,
 kimerevítem, ha kell, eszembe
 jusson, ám ne legyen emlékezetes,

aztán vagy feledésbe merült, vagy
 ha meg is jegyeztem, s nem fakult ki
 a végtelen, napi centrifugától,
 mesterséges beállítása tűnt fel,

hajtogathatom, hogy *így* az élet,
úgy a tapasztalat, képzeletem
 nem tett hozzá, nem vett el belőle,
 lefolyását sem én egyengettem,

de még ha valami múltott is rajtam,
 közbejöttem, végbe nem mehettem,
 akkor sem eseményszerűségét
 eredményezte beavatkozásom,

szabadjára engedett gondolatok
 esnek árokba a nyelvhatárról,
 mert a cselekvés nem nézhet szembe
 közvetlenül saját nemlétével,

fényképezkedők örökítik meg
 apránként a dolgok összességét,
could you take a picture?, kérdik folyton,
 kicserélnék, mert átalakultak,

kepeszkedésük korszakos helyét,
 utazgatnak, hogy jó képet vágjon
 felvételeikhez a turizmus
 térképészeti nevezetessége,

önmaguknál szebbé vagy rútabbá
 retusálják holtig értük bomló,
 makulátlan hódításaikat
 viszonyítási alapozóval,

együtt igazán jól festünk, mondják,
 kinézetre nincs köztünk különbség,
 látványelemek egy nagy központi
 tablón, viselkedjünk fesztelenül,

érdeklődés nélkül felidézem
 a füles fotelba huppant Zuglischert,
 rosszállóan méreget, termetére
 ügyet se vethessek, kinyújtózik,

s amint a kertkapura fölszegecselt
 műanyag táblácskán olvasható,
 gótikus stílusú lovagvára
 László Fülöp festőművésznek épült,

néhány évig Európa királyi
udvaraiba innét postázta
portréit, előbb csak bérbe adta
a Zichy Géza utca tízes számot,

végül olyanok lakták termeit,
mint Lajta Béla vagy Bajor Gizi,
Manó bezzeg nem pompakedvelő,
írópultja tűzfal, budoárja pad,

letisztult konyhabútora oltárán
világítás széled szét, családi
áldozatot mutatna be és hozna,
de nincs rá sem esély, sem kilátás,

csodálható szekrényajtókba mart
árnyéknútok összefogdosott hornya,
akár kormányablak kijelzőjén
sorszámot ügyfélre váltó ledcsík,

s mint az óceán semmibe veszése
Manó semmibe vett szerelmével,
mert szerelemnek az óceánban,
asszonyoknak a konyhában a helye,

fogalmi síkon, ábrázolásokon
találhat egymásra ez a kettő,
a Villa Borghese szobrainak
dukáló első éjszaka jogában,

a lefoglalt római lakosztály
idomjaiban, pizzatésztából
nyújtott testtájak a Trasteverén
húzódtak le hosszan a Vatikánig,

más anyagból gyúrták árnyaikat
délen, morfondírozik Zuglischer,
nem maradna fenn fatális szelfi,
mikor földet ér az Angyalvárról,

tekintettel van rá a bizonyosság
a Sixtus-kápolna enyészpontjában,
pedig fizikájáig sem jut el,
pillantást vet, belétalál, és zokog

keservesen a felismeréstől,
hogy Michelangelo figurái
emberibbek a végítélethez
kiránduló idegen csoportnál,

s akárcsak az Altamira-barlang
őskőkori bölényfreskóiból,
fénymásíthatatlan sokszorozva
vonulnak be a Paradicsomba,

könnyebb *facsimilében* látogatni,
veszélytelenségük tudatában,
mert nem vonhatjuk le egy az egyben
az ecsetet következtetésül,

mindhiába távolítanánk el
filmtekercsről a bábészcodókat,
márványpornak, mész-kőmorzsaléknak
nem nyerhetnénk ki az eredetét,

ha nem felejtem el, hogy emlékezni
felejtésére szent kötelességem,
Zuglischer visszarévedő alakját
kamerákkal hiába hozom helyre.

FOCK MÁTÉ, Nem Rambó, 2019